

РЕШЕНИЕ

№ 410

гр. София, 23.01.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10
състав,** в открито заседание на 18.09.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова, като разгледа дело номер **7996** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

8

8

Производството е по реда на чл. 220 от Закона за митниците, вр. чл. 145 и сл. от АПК. Образувано е по жалба от [фирма], като предмет на съдебен контрол за законосъобразност е решение № 9600-0039/10.02.2012 г. на началника на Митница Столична, потвърдено с решение № 224/23.04.2012 г. на директора на Агенция „Митници”. С обжалваното решение на жалбоподателя са определени допълнително държавни вземания по ЕАД № 10 В./20.04.2010 г. в размер на 425, 73 лв. (мито) и 85,11 лв. (ДДС), по ЕАД № 10 В./26.04.2010 г. в размер на 95, 07 лв. (мито) и 19,01 лв. (ДДС), по ЕАД № 10 В./26.04.2010 г. в размер на 54, 38 лв. (мито) и 10, 87 лв. (ДДС), по ЕАД № 10 В./21.06.2010 г. в размер на 69, 01 лв. (мито) и 13, 80 лв. (ДДС), по ЕАД № 10 В./25.06.2010 г. в размер на 84, 63 лв. (мито) и 16, 93 лв. (ДДС), по ЕАД № 10 В./18.06.2010 г. в размер на 54, 78 лв. (мито) и 10, 96 лв. (ДДС), по ЕАД № 10 В./15.09.2010 г. в размер на 135, 27 лв. (мито) и 27, 05 лв. (ДДС), по ЕАД № 10 В./04.10.2010 г. в размер на 72, 46 лв. (мито) и 14, 49 лв. (ДДС), по ЕАД № 11

В./17.03.2011 г. в размер на 104, 76 лв. (мито) и 20, 95 лв. (ДДС), по ЕАД № 11 В./14.05.2011 г. в размер на 192, 70 лв. (мито) и 38, 54 лв. (ДДС) и по ЕАД № 11 В./30.07.2011 г. в размер на 326, 57 лв. (мито) и 65, 30 лв. (ДДС) заедно с дължимата законна лихва до датата на окончателното погасяване на главницата.

Претендира се незаконосъобразност на решението – същото е издадено в противоречие с материалноправни разпоредби. Иска се отмяната му. Претендират се разносните по делото.

Ответникът – началникът на Митница Столична оспорва жалбата, като по същество моли съда да постанови съдебно решение, с което да я отхвърли като неоснователна. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди доводите на страните в производството и събраните по делото доказателства намира за установено от фактическа страна следното:

С единни административни документи (ЕАД), ЕАД № 10 BG 005807 Н 0027622/20.04.2010 г., ЕАД № 10 BG 005807 Н 0029557/26.04.2010 г., ЕАД № 10 BG 005807 Н 0029549/26.04.2010 г., ЕАД № 10 BG 005807 Н 0048225/21.06.2010 г., ЕАД № 10 BG 005807 Н 0050044/25.06.2010 г., ЕАД № 10 BG 005807 Н 0047678/18.06.2010 г., ЕАД № 10 BG 005807 Н 0078294/15.09.2010 г., ЕАД № 10 BG 005807 Н 0084799/04.10.2010 г., ЕАД № 11 BG 005807 Н 0023436/17.03.2011 г., ЕАД № 11 BG 005807 Н 0043521/14.05.2011 г. и ЕАД № 11 BG 005807 Н 0074619/30.07.2011 г. [фирма] е поставил под режим допускане за свободно обращение и крайно потребление в Република Б. употребявани автомобили с държава на изпращане – Швейцарската Конфедерация, като в кл. 36 „Преференции” е посочен код 300 „Тарифна преференция”.

При оформянето на режима търговското дружество е ползвало преференциално тарифно третиране, предвидено в Споразумението между Европейската икономическа общност и Конфедерация Ш. от 22 юли 1972 г. За тази цел [фирма] съгласно чл. 16 от Протокол 3 към споразумението относно определението на понятието „продукти с произход” и методите за административно сътрудничество (отменен и заместен с решение № 3/2005 на съвместния комитет ЕО-Ш. от 15 декември 2005 г. за приемането на Протокол 3 относно определението на понятието „продукти с произход” и методите за административно сътрудничество) представя сертификати Е..1 № 0744176/15.04.2010 г., Е..1 № 0156367/21.04.2010 г., Е..1 № 0156396/21.04.2010 г., Е..1 № 0156326/17.06.2010 г., Е..1 № 0156325/19.06.2010 г., Е..1 № 0156373/14.06.2010 г., Е..1 № 0156445/08.09.2010 г., Е..1 № 0156450/29.09.2010 г., Е..1 № 0156485/25.11.2010 г., Е..1 № 0156489/25.11.2010 г., Е..1 № 0363508/10.03.2011 г., Е..1 № 0363519/10.05.2011 г., и Е..1 № 0363528/22.07.2011 г. На основание представените сертификати търговското дружество е заплатило и съответните дължими публични вземания за мито и ДДС (същите са посочени детайлно както в обжалваното решение, така и в решението на решаващия административен орган). Поради възникнали съмнения за редовността на сертификатите същите са били изпратени за последваща проверка до митническите власти на Конфедерация Ш. на основание чл. 33 от Протокол № 3 по линия на международното сътрудничество. С писмо, рег. № 4425/1043/10.01.2012 г. Агенция „Митници” е уведомила митница Столична за отговора при извършената проверка, при която е установено, че сертификатите за произход са невалидни и автомобилите, посочени в тях следва да се считат с неопределен произход, съответно не могат да бъдат приети с цел ползване на предвидените в споразумението преференции (като доказателства по спора са

представени и 4 броя писма от митническата администрация на Конфедерация Ш. от 01 декември 2011 г., в които се посочва, че вносителите не са доказали произхода на въпросните автомобили, поради което те следва да разглеждат като автомобили с неопределен произход и доказателствата за произхода им следва да се считат за невалидни). С оглед на това административният орган е направил извода, че дружеството не може да ползва преференции по отношение на внесените автомобили и следва да заплати разликата между реално платените и подлежащи на плащане публични държавни вземания, в размер, определен с обжалваното решение.

В тази връзка административният орган е коригирал за посочените в решението стоки в процесните ЕАД кл. 36 „Преференции” от код 300 „Тарифна преференция” на код 100 „Нормално тарифно третиране”, а в кл. 44 „Допълнителна информация, представени документи, сертификати, разрешителни” е постановил заличаване на код № 954 Сертификат за движение Е..1. Административният орган е определил, че посоченото решение следва да се счита и като уведомление за доброволно плащане на публични държавни вземания по смисъла на чл. 221 от регламент 2913/92 г. и чл. 206 от Закона за митниците. Решението е обжалвано пред по-горестоящия административен орган и е потвърдено с решение № 224/23.04.2012 г. Като доказателства по спора са представени както процесните ЕАД, така и сертификатите за поризход, като същите са представени и в заверен превод на български език. Сертификатите за поризход са посочени като приложение към писмото на швейцарските митнически власти, поради което не възниква съмнение относно обстоятелството, че именно същите са приложение към посоченото писмо на турските митнически власти.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, вр. чл. 220, ал. 1 от Закона за митниците, подадена е от лице, имащо право на жалба, срещу подлежащ на обжалване административен акт и е процесуално допустима. По същество същата е неоснователна.

Спор между страните по отношение на фактите не съществува и същите са правилно установени от административния орган. Не се спори между страните, че с посочените по-горе единни административни документи (ЕАД) - ЕАД № 10 BG 005807 Н 0027622/20.04.2010 г., ЕАД № 10 BG 005807 Н 0029557/26.04.2010 г., ЕАД № 10 BG 005807 Н 0029549/26.04.2010 г., ЕАД № 10 BG 005807 Н 0048225/21.06.2010 г., ЕАД № 10 BG 005807 Н 0050044/25.06.2010 г., ЕАД № 10 BG 005807 Н 0047678/18.06.2010 г., ЕАД № 10 BG 005807 Н 0078294/15.09.2010 г., ЕАД № 10 BG 005807 Н 0084799/04.10.2010 г., ЕАД № 11 BG 005807 Н 0023436/17.03.2011 г., ЕАД № 11 BG 005807 Н 0043521/14.05.2011 г. и ЕАД № 11 BG 005807 Н 0074619/30.07.2011 г. [фирма] е поставил под режим допускане за свободно обращение и крайно потребление в Република Б. употребявани автомобили с държава на изпращане – Швейцарската Конфедерация, като в кл. 36 „Преференции” е посочен код 300 „Тарифна преференция”.

При оформянето на режима търговското дружество е ползвало преференциално тарифно третиране, предвидено в Споразумението между Европейската икономическа общност и Конфедерация Ш. от 22 юли 1972 г. За тази цел [фирма] съгласно чл. 16 от Протокол 3 към споразумението относно определението на понятието „продукти с произход” и методите за административно сътрудничество (отменен и заместен с решение № 3/2005 на съвместния комитет ЕО-Ш. от 15 декември 2005 г. за

приемането на Протокол 3 относно определението на понятието „продукти с произход” и методите за административно сътрудничество, изменено с решение № 2/2009 г. на Съвместния комитет ЕО-Ш. от 13 юли 2009 г.) представя сертификати Е..1 № 0744176/15.04.2010 г., Е..1 № 0156367/21.04.2010 г., Е..1 № 0156396/21.04.2010 г., Е..1 № 0156326/17.06.2010 г., Е..1 № 0156325/19.06.2010 г., Е..1 № 0156373/14.06.2010 г., Е..1 № 0156445/08.09.2010 г., Е..1 № 0156450/29.09.2010 г., Е..1 № 0156485/25.11.2010 г., Е..1 № 0156489/25.11.2010 г., Е..1 № 0363508/10.03.2011 г., Е..1 № 0363519/10.05.2011 г., и Е..1 № 0363528/22.07.2011 г. На основание представените сертификати търговското дружество е заплатило и съответните дължими публични вземания за мито и ДДС (същите са посочени детайлно както в обжалваното решение, така и в решението на решаващия административен орган). Настоящата инстанция не смята за спорен въпроса относно това, че представените сертификати за движение в качеството има на доказателства за преференциален произход са именно относно стоките, по отношение на които е прието, че не следва да се определят като такива с преференциален произход. На следващо място, с оглед на анализа на представените по делото доказателства следва, че посочените кодове на стоки, по отношение на които са оттеглени издадените сертификати за преференциален произход се отнасят именно до стоките по посочените ЕАД.

Посочените сертификати би следвало да се определят като доказателства за произход по смисъла на чл. 8, т. 1 от Протокол № 3 от Споразумението между Европейската икономическа общност и Конфедерация Ш., респективно чл. 16, т. 1 от Протокол 3 към споразумението относно определението на понятието „продукти с произход” и методите за административно сътрудничество, приет с решение № 3/2005 на съвместния комитет ЕО-Ш. от 15 декември 2005 г. за приемането на Протокол 3 относно определението на понятието „продукти с произход” и методите за административно сътрудничество). Съгласно член 16, т. 1 от Протокола продуктите с произход от страна по споразумението при внос в другата страна по споразумението се ползват с преференциите по споразумението, ако за тях бъде представен сертификат за движение Е..1. Съгласно член 17, т. 1 от Протокол 3 сертификат за движение Е..1 се издава от митническите органи на страната износител въз основа на писмено заявление, подадено от износителя или на негова отговорност от упълномощен негов представител. Съгласно параграф 5 от тази разпоредба митническите органи, които издават сертификати за движение Е..1, предприемат нужните мерки, за да проверят произхода на продуктите и дали са спазени останалите условия на Протокола. За тази цел те имат право да изискват всички доказателства и да извършват всякакви проверки на счетоводната документация на износителите или всякакви други проверки, които считат за необходими. Съгласно чл. 32 от Протокол 3 митническите власти на страните по споразумението си съобщават взаимно образците от отпечатъците на печатите, използвани в техните митнически учреждения, за издаване на сертификати Е. 1, както и адресите на митническите власти, отговорни за проверката на тези сертификати и на декларациите върху фактурите. За осигуряване правилното прилагане на този протокол страните по споразумението си оказват взаимна помощ чрез компетентните митнически администрации в проверката на автентичността на сертификатите за движение Е. 1 или декларациите върху фактурите и верността на информацията, дадена в тези документи. Член 33 от Протокол 3 урежда последващата проверка на доказателствата за произход.

Той предвижда, че последващите проверки на доказателствата за произход се

извършва чрез случаен подбор или когато митническите органи на страната вносител имат основателни причини да се съмняват в истинността на тези документи, в произхода на въпросните продукти или в изпълнението на другите изисквания на този протокол, За прилагането на разпоредбите на параграф 1 митническите органи на страната вносител връщат сертификата за движение Е..1 или копие от тези документи на митническите органи на страната износител, като при необходимост посочват основанията да се извърши проверка. Всички документи и сведения, от които може да се направи заключение, че представената в доказателството за произход информация е неточна, се изпращат в подкрепа на искането за последваща проверка. Проверката се осъществява от митническите органи на страната износител. За тази цел те имат право да изискват всички доказателства и да извършват всякакви проверки на счетоводната документация на износителите или всякакви други проверки, които считат за необходими. Съгласно чл. 33, т. 5 от Протокол 3 митническите власти, направили запитването трябва да бъдат информирани за резултатите колкото е възможно по-скоро, като резултатите ще посочват достатъчно ясно дали документите са автентични и дали процесните продукти могат да се считат, че са с произход от Общността, от Конфедерация Ш. или от една от другите държави, посочени в чл. 3 и чл. 4 и изпълняващи другите изисквания на този протокол. От представените по делото доказателства се установява, че с писмо, рег. № 4425/1043/10.01.2012 г. Агенция „Митници” е уведомила митница Столична за отговора при извършената проверка, при която е установено, че сертификатите за произход са невалидни и автомобилите, посочени в тях следва да се считат с неопределен произход, съответно не могат да бъдат приети с цел ползване на предвидените в споразумението преференции (като доказателства по спора са представени и 4 броя писма от митническата администрация на Конфедерация Ш. от 01 декември 2011 г., в които се посочва, че вносителите не са доказали произхода на въпросните автомобили, поради което те следва да разглеждат като автомобили с неопределен произход и доказателствата за произхода им следва да се считат за невалидни). Съобразно чл. 84 и сл. от Закона за митниците проверката, която се осъществява след разрешението за вдигане на стоките е последващ контрол на декларирането. Този извод следва и от наименованието на раздел IV „Последващ контрол на декларирането”.

Действително, чл. 84, ал. 1 от Закона за митниците регламентира повторната проверка на декларацията, докато 84а от Закона за митниците регламентира последващият контрол на декларирането. Едновременно с това чл. 84, ал. 1 очертава процесуалните действия, които следва да се предприемат от органите на митническата администрация при последващия контрол на декларацията, докато чл. 84а регламентира процесуалните действия, които следва да се осъществяват от органите на митническата администрация при последващия контрол на декларирането. Доколкото следва извод за наличието на разграничение на последващия контрол на декларацията от последващия контрол на декларирането, регламентирани съответно в чл. 84, ал. 1 от Закона за митниците, респективно в чл. 84а от Закона за митниците, то следващият текст, а именно чл. 84б не разграничава вида на последващия контрол, а именно дали става дума за последващ контрол на декларацията или пък за последващ контрол на декларирането, а същият намира приложимостта си по отношение и на двете хипотези, доколкото регламентира изобщо последващия контрол. Това следва от редакцията на текста, съгласно, който последващият контрол се осъществява от митнически служители в специализирани звена за последващ контрол в Централното

митническо управление и в териториалните митнически управления. По-нататък тази тенденция е прокарана и в следващите разпоредби, които регламентират начина на осъществяване на проверката в рамките на последващия контрол, а именно чл. 84в, съгласно, който проверката в рамките на последващия контрол се извършва въз основа на заповед за възлагане.

Текстът урежда по-нататък съдържанието на заповедта, връчването ѝ на проверяваното лице, съответно възможността на проверяваното лице да представя доказателства. Следователно, следва несъмнения извод, че посочената процедура по чл. 84б и следващите е приложима, както при повторната проверка на декларацията по чл. 84 от Закона за митниците, така и при последващия контрол на декларирането по чл. 84а от Закона за митниците. В процесния случай така регламентираната процедура е спазена от органите на митническата администрация. Независимо от това, настоящата съдебна инстанция дължи отговор и на въпроса дали при извършването на повторна проверка на декларацията по чл. 84 от Закона за митниците митническите органи имат възможността да определят митнически задължения. Митническите органи имат възможността да определят митнически задължения и при повторната проверка на декларацията по чл. 84 от Закона за митниците и в тази връзка направените изводи от жалбоподателя в жалбата не се споделят от настоящата инстанция. Тези изводи на съда се основават както на чл. 84 от Закона за митниците, така и на чл. 78 от Регламент 2913 (ЕО) на Съвета от 12 октомври 1992 г. относно създаване на митнически кодекс на общността (МКО). Едновременно с това, с оглед и на оплакванията, съдържащи се в жалбата следва да се посочи, че не съществува каквото и да било различие по отношение на чл. 84 от Закона за митниците и чл. 78 от Регламента, което да обуслови изводи на съда при констатирано подобно противоречие за приложимост на Регламента. Съгласно чл. 78, параграф 1 от Регламента митническите органи имат право по своя инициатива или по искане на декларатора да поправят декларацията, т.е. да я преразгледат. Когато деклараторът поиска поправка искането му трябва да бъде разгледано от митническите органи поне що се отнася до въпроса следва ли да се извърши подобна поправка или пък не – в този смисъл и решение на съда на Европейския съюз по дело О. Ф.. При условие, че поправката е възможна митническите органи трябва или да отхвърлят искането на декларатора с мотивирано решение или пък да извършат поисканата поправка.

Във втория случай те следва да преразгледат декларацията и да преценят основателността на исканата поправка. Съгласно чл. 78, параграф трети от МКО, когато последващата проверка на декларацията или последващият контрол установят, че разпоредбите, отнасящи се до съответния митнически режим са били приложени на основата на неверни или пък на непълни данни, митническите органи вземат необходимите мерки, при спазване на приетите разпоредби за отстраняване на нередностите, като отчитат новите данни, с които разполагат. Следва да се приеме, че към тези мерки спада и

последващото вземане под отчет на размера на вносните митни сборове, който съответства на законоустановеното митническо задължение. Следователно, действията на митническите органи по спазване на чл. 84б и следващите от Закона за митниците следва да са идентични, както, когато същите извършват последваща проверка на декларацията, така и когато извършват последващ контрол на декларирането – и в двата случая митническите органи следва да отчетат новите данни, с които разполагат, т.е. и двата случая предполагат издаването на административен акт от страна на митническите органи за евентуално установяване на митническо задължение. Освен това изразът неверни или непълни данни трябва да се тълкува в смисъл, че обхваща както фактическите грешки или пропуски, така и грешките при тълкуването на приложимото право – в този смисъл решение на Съда на Европейския съюз от 20 октомври 2005 г. по дело О. Ф.. Въпросът, на който следва да се даде отговор в тази връзка е доколко неспазването на това задължение се отразява на законосъобразността на обжалвания административен акт, като при отговора на този въпрос съдът следва да се съобрази и правното значение на установяванията относно правилата за произход на стоките, изразяващи се в процесния случай, в това, че доказателствата за преференциален произход, в случая сертификатите за движение са определени като невалидно от швейцарските митнически власти и доколко съществува задължение за българските митнически власти да зачетат това обстоятелство и да предприемат действия по вземане под отчет на получените в резултат на това задължения.

В тази връзка настоящата съдебна инстанция съобразява и чл. 16 от Споразумението между Европейската икономическа общност и Конфедерация Ш. съгласно което с цел да осигури правилното прилагане на настоящия дял (има се предвид от споразумението) държавите членки на общността и Ш. ще си оказват взаимопомощ чрез посредничеството на техните митнически администрации относно контрола на автентичността и редовността на сертификатите за движение, като съвместният комитет има право да взема необходимите решения с цел да могат да бъдат прилагани своевременно методите на административно сътрудничество в Общността и в Ш.. От своя страна, член 20 от МКО предвижда по-специално, че когато възниква митническо задължение законно дължимите сборове се основават на Митническата тарифа на Европейските общности. Съгласно чл. 20, т. 3, б. г от МКО митническата тарифа на Европейските общности включва преференциалните тарифни мерки, предвидени в споразумения, които Общността е сключила с определени страни или групи страни и които предвиждат предоставянето на преференциално тарифно третиране. Съгласно също така член 27, буква а) от МКО правилата за придобиване на преференциален произход на стоките определят условията за придобиване на произход на стоките с цел ползване от мерките, посочени в член 20, параграф 3, букви г) или д). Тези правила по отношение на стоките, които са предмет на

споразуменията, посочени в член 20, параграф 3, буква г), са определени в тези споразумения. В тази връзка и разпоредбите на протокол 3 от споразумението между Република Б. и Конфедерация Ш. регламентират методите на административно сътрудничество между страните при определянето на произхода на стоките. Съгласно посоченото споразумение правомощията за определяне на произхода на стоките се разпределят между органите в държавата на износа и тези в държавата на вноса така, че произходът се установява от органите в държавата на износа, а контролът върху функционирането на този режим се осигурява посредством сътрудничеството между заинтересованите администрации. Тази система се обосновава от факта, че органите в държавата на износа могат най-добре да проверят пряко фактите, които обуславят произхода (Решение на Съда от 14 май 1996 г. по дело F. S. и др., С-153/94 и С-204, точка 19). Предвиденият механизъм може да функционира само ако митническата администрация на държавата на вноса признае правомерно взетите решения от органите на държавата на износа (Решение по дело F. S. и др., точка 20). Признаването на тези решения от митническите администрации на държавите-членки е необходимо, за да може Общността на свой ред да изисква от органите на други държави, обединени в рамките на режима за свободна търговия, спазването на решенията, взети от митническите власти на държавите-членки, относно произхода на изнасяните от Общността продукти в тези държави (Решение на Съда от 12 юли 1984 г. по дело L. R. S., 218/83, точка 27).

Следователно, както и правилно се посочва в обжалваното решение, а и в решението на решаващия административен орган българските митнически власти са били длъжни да зачетат информацията, изпратена им от швейцарските митнически власти.

С оглед изхода на спора и наличието на претенция за разноси от страна на ответника, съдът счита, че в полза на Агенция „Митници” следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 338, 60 лв.

Като взе предвид направените фактически и правни изводи и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, вр. чл. 220, ал. 1 от Закона за митниците съдът,

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] срещу решение № 9600-0039/10.02.2012 г. на началника на Митница Столична, потвърдено с решение № 224/23.04.2012 г. на директора на Агенция „Митници”, като неоснователна.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати в полза на Агенция „Митници” направените по делото разноси в размер на 338, 60 лв.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14 дневен срок от уведомяването, с изпращане на преписи за страните по реда на чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: